

Một Đường Núi Sông

Contents

Một Đường Núi Sông	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24

Một Đường Núi Sông

Giới thiệu

số chương: 10 chươngThể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại,HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Hào môn thế gia,Duyên trò

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-duong-nui-song>

1. Chương 1

Lúc Trình Thủy nhận được điện thoại của Quý Diễn, thì đang đứng trước cái gương trong toilet gắn mi giả. Cái vị bán nhựa cao su quả thực là có lương tâm bán hàng, dùng lực nhẹ thì không hề bị sút mẻ hồng hóc gì cả.

Trình Thủy đấu tranh với mi giả mất nửa ngày, mãi đến khi di động đặt trên bồn rửa tay rung lên bị trượt xuống, cô mới buông tha cho cái mi giả giật mãi không xuống được, đưa tay đi lấy di động.

Giọng Quý Diễn truyền tới, trầm thấp trong sáng, gọi cái tên vẫn thường xưng hô của cô: “Trình Thủy?”

Bên ngoài toilet, tiếng nhạc đinh tai nhức óc cơ hồ vẫn vang vào, Trình Thủy ghé sát vào gương, giơ tay, hơi dùng lực, giật mạnh mi giả xuống.

Thiếu nữ trong gương khẽ nhú mày một chút, bởi vì ra tay hơi mạnh, mí mắt bên trên rõ ràng cũng hơi đỏ lên, cô rầu rĩ đáp lại: “Anh.”

“Biết mấy giờ rồi không?”

Trình Thủy thật đúng là không biết, cô cũng lười xem luôn, tiếp tục tháo mi giả ở bên mắt còn lại.

Lần này lục lại trí nhớ mới dùng tấm bông tắm ướt rồi mới tháo ra.

Quả nhiên là nhẹ nhàng hơn không ít.

Quý Diễn vẫn đang nói chuyện, nửa câu cũng chưa lọt vào tai cô.

Trình Thủy theo thói quen, híp mắt đánh giá chính mình trong gương, mắt phượng mày ngài, đuôi mắt khẽ nhếch lên vạm vỡ phong tình.

Bốn cái khuyên tai bên tai phải cứ lấp la lấp lánh, Trình Thủy rẽ mái tóc hơi rối, vừa vặn nghe thấy giọng nam bên kia hỏi cô: “Có đang nghe không đây?”

“Àn.”

Trình Thủy có chút thất thần.

Không thú vị gì cả.

Không có việc gì mới mẻ.

Tối nay chả có gì thú vị hết.

“Vừa rồi anh nói cái gì?”

“Àn..... Bảo em về nhà sớm một chút?”

Quý Diễn không nói chuyện, một lát sau, đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười nhạt của đàn ông, giọng điệu nặng nề, gần như là hừ từ mũi ra.

Giây tiếp theo, Trình Thủy đến “Anh” cũng chưa kịp gọi, Quý Diễn đã cúp điện thoại luôn.

Màn hình di động lấy tốc độ cực nhanh tối lại, sau đó lại sáng lên.

Trình Thủy thấy thời gian phía trên, 9h47” ngày 14 tháng 7

Hôm nay là một ngày đáng để kỉ niệm.

Trình Thủy đánh bốn cái khuyên tai, đem mái tóc dài của mình cắt đến sát tai, cắt luôn cả tóc mái chạm đến mắt, lại còn trang điểm thành cái kiểu đi đến hộp đêm rất thô kiểu này nữa chứ.

Còn giấu Quý Diễn.

Trình Thủy nhếch miệng cười một cái, ánh đèn chiếu tới, cái răng nanh giống như khuyên tai kết hợp với nhau, sáng lên lấp lánh.

-

Trong thời kì phản nghịch, thiếu nữ căn bản không biết sợ là cái gì, Trì Thủy vừa ra khỏi toilet đã đem mấy lời Quý Diễn nói ném đi đến phương trời nào rồi.

Cô và Mộ Đình Đình ở quán bar nhảy nhót nửa ngày, mãi đến 11h rưỡi, mấy người đàn ông uống cùng cô đã say bí tỉ rồi, mới lảo đảo lắc lư đi ra khỏi quán bar.

Tửu lượng của Trình Thủy không tồi, sau khi ngồi lên taxi đã bị gió thổi tạt qua, đến lúc về đến nhà đã tỉnh rượu hơn phân nửa rồi.

Đầu hơi nặng, không còn tí sức lực.

Trình Thủy dựa vào cửa, liên tiếp ấn chuông cửa, không động tĩnh.

Cô nghĩ ngơi nửa phút, lại định ấn chuông tiếp, cửa đã bị người bên trong mở ra.

Trình Thủy còn đang nghiêng người dựa trên khung cửa, mắt vừa nâng liền đối diện với người nọ.

Quý Diễn hình như vừa tắm rửa xong, tóc chưa kịp lau, vẫn ướt dính ở trên trán, Trình Thủy cứng miệng, còn chưa kịp “Hi” một tiếng đã thấy Quý Diễn hơi cười cười.

Sau đó anh mở miệng, gằn từng chữ một, không phải nghiêng răng nghiêng lợi gằn ra, mà là lạnh nhạt đến không chịu được: “Cô là ai?”

Trình Thủy: “.....”

Xong rồi.

Báo ứng của việc phản nghịch đến rồi.

Cắt cái tóc hóa cái trang thôi mà

Trình Thủy tự nhận còn chưa tới nỗi thay đổi cả hình dạng, cô dựa ngoài cửa nhìn Quý Diễn, phát hiện ánh mắt người nọ ngày càng lạnh, mắt vài giây, men say trong đầu cô mới bốc hơi hoàn toàn.

Cô bất giác nhận ra hôm nay Quý Diễn không vui.

Không.

Là cực kì không vui.

Từ trước đến nay, Trình Thủy chỉ sợ mỗi vị anh trai này, lúc này vội vã đứng thẳng dậy, dán vào chân tường đứng, trông không khác gì tư thế chịu phạt của học sinh tiểu học cả.

Cô vừa ở trong lòng thăm hỏi Quý Diễn, lại vừa vô cùng túm quăn khinh bỉ chính mình.

Vài phút qua đi, khung cửa bị cô dựa đến phát nóng lên rồi, Quý Diễn mới rũ mắt quét qua toàn thân cô một lượt.

Ánh mắt anh lạnh lẽo lại nhàn nhạt, đến cả mắt kẻ đen của cô anh cũng nhìn rõ, Trình Thủy khẽ mắng một tiếng, còn chưa kịp kêu lên tiếng nào, “Phanh” một tiếng, cửa đã đóng sập ngay trước mặt.

Trình Thủy chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, không bình tĩnh lại được.

Sau một lúc lâu, mãi cho đến 12h, màn hình di động hơi sáng lên một chút, nhắc nhở tự động tắt máy hiện ra, đã bị cô ấn hủy bỏ.

Trình Thủy click mở liên hệ gần nhất gọi qua.

Điện thoại được nhận rất nhanh, câu đầu tiên phun ra vẫn là một câu rất quen thuộc ba chữ: “Cô là ai?”

Ngọn lửa dưới đáy lòng Trình Thủy đang bốc lên cháy hừng hực, lập tức bị dội một gáo nước lạnh.

Cô không tin Quý Diễn không quan tâm.

“Nói đi”

“Anh đoán xem?”

“Còn vô nghĩa nữa thì tôi cúp đây.”

“.....”

Trình Thủy hoàn toàn tắt lửa, cô không mang chìa khóa, không dám lỡ mãng, tức giận đem ba chữ “Con mẹ nó” nuốt vào: “Em gái..... anh”*

(*Đoạn này, lúc trên chị định chữ là “Người.... mẹ nó”, đoạn dưới chị phun ra chữ “người” rồi nhưng lại phải nói là “muội muội”)

Tác giả có lời muốn nói: Tạm thời không nói thân sơ, về sau có cảm giác sẽ nói.

Viết chơi chơi, cụ thể nhiều hay ít chữ cũng không biết, viết đến chỗ nào tính chỗ đó đi.

2. Chương 2

Hai chữ này quả nhiên dùng được.

Không đến 2 phút, Trình Thủy đã thuận lợi vào cửa.

Hôm nay cô đi giày cao gót cả đêm, mắt cá chân cũng như bị người ta cứa cả đêm, mới vừa vào đã không chờ được mà đã bay giày.

Quý Diễm ngồi trên sô pha ở phòng khách, khoe môi khê mím, cũng không liếc cô lấy một cái: “Dép!”

“.....”

Trình Thủy thích đi chân trần chạy loạn ở nhà, nhưng hôm nay cô quả thật không dám lộn xộn, lập tức xách dép lê ra đi vào.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng dứt khoát lưu loát.

Mộ Đình Đình vừa lúc cũng nhắn tin qua: Thủy Thủy, anh cậu có mắng cậu không?

Trình Thủy mặt không đổi sắc: không có.

thật à? Anh cậu thật sự không nhốt cậu ở ngoài sao?

không có, lặn đi!

Trình Thủy lười nói lại cô nàng, quay đầu nhìn Quý Diễm mặt lạnh tanh: “Anh..... hôm nay tâm trạng không tốt sao a?”

Quý Diễm không nói lời nào.

Thái độ của anh với Trình Thủy, đúng y xì thái độ của Trình Thủy đối với Mộ Đình Đình luôn.

Động vật ăn thịt quả là khác động vật ăn cỏ.

Trình Thủy tiếp tục thử: “Anh rút môn à?”

Lần này Quý Diễm cuối cùng cũng có phản ứng —— anh ngược mắt nhìn cô một cái.

Người này sinh ra đã đẹp trai, mặt này tinh xảo, lại thanh thanh lãnh lãnh, anh đẩy đẩy mắt kính: “Em cảm thấy có khả năng không?”

Đúng vậy, Quý Diễm là học bá, lớn như vậy cũng không biết cảm giác bị rút môn là gì cả.

Không giống cô, mỗi lần thi cử đều phải bắt buộc cảm nhận cảm giác ấy.

Trình Thủy cảm thấy cô tự tìm ngọt ngào cho mình rồi, theo thói quen định chỉnh lại tóc, kết quả vừa giờ tay mới nhớ đến tóc đã bị cô cắn răng nhắm mắt cắt mất tiêu rồi.

Quý Diễm cầm điều khiển từ xa đổi kênh, sau khi đổi hết một lượt, cũng lười đổi nữa, trực tiếp tắt TV.

Sau khi tạp âm biết mất, phòng khách lập tức yên tĩnh lại.

Trình Thủy chú ý thấy anh nhìn qua, vừa muốn lấy tóc che tai lại, Quý Diễm đã mở miệng: “Đừng chắn.”

Mắt anh khê nhú, bổ sung nửa câu sau: “Anh cũng không mù.”

Trình Thủy: “.....”

“Một năm trước em nói như thế nào?”

Giọng điệu của Quý Diễm dường như không chút để ý, trực tiếp khiến cho Trình Thủy chẳng có tí cảm giác phải chịu tội nào cả, cô vuốt cằm suy nghĩ vài giây.

Trước khi cha mẹ Quý xuất ngoại đi buôn bán vào năm ngoái, hai anh em đều học ở trong nước.

Một người đại học, một đứa cao trung.

Bởi vì nghĩ hai anh em có thể chăm sóc lẫn nhau nên dứt khoát để hai người ở lại trong nước luôn.

Kết quả qua một năm, tất cả đều là Quý Diễn chăm sóc, trông coi Trình Thủy.

Trình Thủy năm bảy tuổi được hai vợ chồng nhận nuôi từ Viện phúc lợi, không có quan hệ huyết thống, vốn dĩ tự tin không đủ.

Cho nên lúc ấy khi Quý Diễn đề cập yêu cầu của anh, cô không hề nghĩ ngợi mà đồng ý luôn.

Xưa đâu bằng nay a.

Không ai có thể nghĩ đến, một năm trước còn là một cô gái nhỏ an phận ngoan ngoãn, đảo mắt một cái lại tự biến mình thành sói nữ đi lẩn lộn hộp đêm.

Tự Trình Thủy cũng không nghĩ tới.

Hiện tại điều duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là yêu cầu trước đây Quý Diễn đưa ra cho cô ——

Không được kết bạn linh tinh.

Không được yêu đương quá sớm.

Mộ Đình Đình người này tuy rằng không tồi, nhưng cô nàng là một cô gái đầu nhuộm cầu vòng, áo rách trăm chỗ, ở trong mắt ai dường như cũng đều không phải một người bạn tốt.

Đặc biệt là trong mắt Quý Diễn.

Trình Thủy đột nhiên không muốn nói chuyện, cô khẽ nhú mi, đêm nay lại chột nể lên kiên cường: “Em không kết bạn linh tinh.”

“Trước rửa sạch mặt đi rồi hãy nói những lời này,” Quý Diễn đứng dậy về phòng, lúc đóng cửa đột nhiên lại dừng lại, anh quay đầu qua, khó lắm mới khẽ cong môi, đáy mắt lóe ra tia lạnh lẽo, trong trẻo nói: “Còn thiếu một điều”

Còn thiếu điều nào đâu?

Sau khi Trình Thủy rửa mặt sạch sẽ lăn lên giường mới đột nhiên nhớ ra, lời Quý Diễn đại khái có là nói.....

Không được yêu đương quá sớm.

Trước kia Quý Diễn cũng không quản Trình Thủy chặt như thế, cho nên ngẫu nhiên mới quản đến một lần, hiệu quả lại lộ ra rõ ràng.

Trình Thủy thật sự ngừng làm loạn một thời gian.

Sau mấy tháng quan sát, thiếu nữ Smart Mộ Đình Đình còn tưởng rằng cô muốn cải tà quy chính, đặc biệt là nhìn thấy lỗ khuyên tai trên tai cô mỗi tháng lại thiếu một cái, bắt đầu vào mùa đông chỉ còn dư lại có một cái.

Khuyên tai đặc biệt đơn giản.

Màu bạc, thậm chí chả lấp lánh chút nào.

Tóc cũng đã dài ra không ít, rũ đến bả vai, nhu nhu thuận thuận.

Tối hôm Giáng Sinh, lúc Trình Thủy xuất hiện ở quán bar, bộ dạng của Mộ Đình Đình thậm chí có thể dùng từ vô cùng đau đớn để hình dung, đôi mắt trũng lớn, lông mày sắp dựng lên, sau khi rót một ly rượu đây mới ngẩng đầu điên cuồng lay cô: “Cậu đúng là vẫn còn là Thủy Thủy mà tớ quen!”

Cô nàng giống như là thủy thủ ăn phải rau chân vịt bộc phát mạnh mẽ, Trình Thủy bị cô lay đến choáng váng đầu óc, một tay đẩy khuôn mặt gần sát của cô nàng ta, tức giận nói: “Lăn!”

Mộ Đình Đình bừng tỉnh đại ngộ: “Lại bị anh cậu mắng à?”

Sao có thể.

Quý Diễn chưa bao giờ mắng chửi người.

Trình Thủy quơ quơ tay, “Vừa rồi tớ đi cop hơn mười trang đề toán.”

“Cải tà quy chính thành học bá rồi?”

Trình Thủy không lập tức đáp, nhận từ người pha chế một ly rượu trái cây, sau khi uống mấy ngụm mới thở hắt ra: “Buổi chiều lúc tớ đeo mấy cái khuyên tai, Quý Diễn không cho tớ đi, còn nhốt tớ vào trong thư phòng làm bài nữa.”

“.....”

Mộ Đình Đình trợn mắt há hốc mồm.

Một hồi lâu, cô nàng mới tiêu hóa xong những lời này: “Từ khi nào cậu lại nghe lời thế?”

Trình Thủy: “Tháng sau ba mẹ tớ về rồi.”

Ngụ ý: Nếu cô không nghe lời, lúc nào cũng có thể bị Quý Diễn cáo trạng lên mặt.

Trình Thủy tuy rằng không tính là học sinh tốt, nhưng ở trong mắt ba mẹ Trình hoàn toàn là một đứa con gái ngoan ngoãn.

Nhuộm tóc, trốn học đi chơi..... Đây đó chắc chắn đều không dính dáng đến.

Trình Thủy cắn cắn ống hút, lúc nói chuyện như có như không mang theo giọng mũi: “Đình Đình.....”

Hai mắt Mộ Đình Đình mở lớn hơn nữa.

Trình Thủy: “Tớ cảm thấy tớ chết chắc rồi.”

3. Chương 3

Cụ thể sẽ chết vì chuyện nào đây?

Cô không biết.

Ít nhất trước mắt vẫn chưa biết.

Trình Thủy chột dạ hơn nữa buổi tối, có mấy gã con trai tiến đến gần cô đều thấy không thú vị, bọn họ sang bên trái, cô liền nhìn qua bên phải.

Một lần nữa lại mặt đối mặt với Mộ Đình Đình.

Mộ Đình Đình chống cằm đánh giá cô từ đầu đến chân —— tóc không vuốt, khuyên tai cũng không lộ ra, mặt mộc, ngay cả quần áo hôm nay mặc cũng đều quy quy củ củ.

Quả nhiên, có khuôn mặt xinh đẹp thì dù là mặc đồng phục cũng có một đồng người sán lại.

Mộ Đình Đình thở dài, lại thở dài, vốn dĩ muốn cảm thán vài câu, kết quả vừa hé mắt một tí, thiếu chút nữa sợ tới mức ngã lộn từ trên ghế xuống.

Trình Thủy không chú ý lắm, lúc duỗi tay lấy ly rượu, người hai bên trái phải đồng thời mở miệng.

Bên trái là giọng nam, lời thoại làm quen cực kỳ quen thuộc: “Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi a?”

Bên phải là Mộ Đình Đình, mỗi ngày đều hỏi một vấn đề: “Thủy Thủy, anh cậu cho cậu tới quán bar không?”

“Không cho.”

Trình Thủy quay đầu, hướng người đàn ông bên kia cong cong khóe mắt: “Mười..... Tôi đi toilet một chút.”

Giọng nói rơi xuống, căn bản còn chưa cho mấy người kia thời gian phản ứng, Trình Thủy đã cầm di động chui vào trong đám người, dáng người cô gầy, cho nên quá trình đặc biệt thuận lợi.

Lúc đến chỗ rẽ ở hành lang, Trình Thủy cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Kết quả không đến hai giây, phía sau đột nhiên có giọng nam vang lên. Lời nói giống hệt gã trai muốn bắt chuyện khi nãy, nhưng giọng điệu và ngữ khí rõ ràng không giống nhau, lời nói mang theo cái vẻ lạnh nhạt cùng ngạo khí thường thấy của Quý Diễn, “Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Trình Thủy thiếu chút nữa trượt chân.

“Trình Thủy,” giọng Quý Diễn không có nhiều biến hóa, “Là em qua đây hay để anh qua đây?”

Đầu Trình Thủy cũng chưa dám quay lại.

Giọng Quý Diễn vang lên ở cách sau cô không xa, Trình Thủy rũ mắt đứng đó, nửa giây sau, cô trở mắt nhìn gạch men màu trắng sứ trên sàn nhà, kia dường như có một bóng đen đang dần dần ép qua.

Một chút lại một chút, một hào đến một li, cho đến khi bao hết toàn bộ cái bóng của cô lại.

Trình Thủy trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại.

Cô vẫn bất động, đồng tử co rút, chớp mắt, tính toán lát phải bán đứng bạn bè, nói hôm nay là sinh nhật, Mộ Đình Đình nhất quyết kéo cô qua, kết quả còn chưa mở miệng, cô đã nghe Quý Diễn nói: “Có một tin tốt, một tin xấu, muốn nghe tin nào trước?”

Giọng nói càng gần, giống như lướt ngay bên tai, đến tiếng hít thở của Quý Diễn, Trình Thủy cũng nghe được rõ ràng.

Rất nhẹ rất nhẹ, lại mang theo một loại cảm giác dụ hoặc vô danh.

Đầu Trình Thủy càng nặng, theo bản năng đáp câu: “Tin xấu.”

Cô tương đối hưởng thụ quá trình trước khổ sau ngọt, khổ tận cam lai.

Quý Diễn cười một tiếng: “Ba mẹ biết lần trước em thi thử được 249 điểm rồi.”

Bài thi có 750 điểm, tổng điểm của Trình Thủy là 249.

Đến Mộ Đình Đình vì lúc đi thi được ngồi cạnh một bạn học bá nên cao hơn cô một điểm.

Trình Thủy nhú mày, nửa ngày đều không dẫn ra được: “Tin tốt là gì?”

Quý Diễn: “Ngày mai ba mẹ về nước.”

Trình Thủy: “.....”

Con mẹ nó đây có mà là tin tốt cái rắm ý!

“Cái này cũng là tin xấu đúng không?”

Không chỉ là tin xấu, quả thực là sét đánh giữa trời quang.

“Với anh mà nói thì không phải.”

“.....”

Nói như thế nào, Quý Diễn trừ mỗi khuôn mặt kia, chỗ nào trên người cũng đặc biệt thiếu đánh.

Hôm nay Trình Thủy có uống rượu, hơi men bốc lên đến đầu, lời nói chưa được não bộ xử lý đã nhảy ra khỏi miệng: “Quý Diễn có phải anh có bệnh đúng không?”

Đối tượng là Quý Diễn, Trình Thủy một chữ thô tục đều không nói được.

Nhưng cô vẫn còn nhớ rõ lời này, kết quả lời nói vừa ra, sau khi phản ứng lại vài giây, cô lại đột nhiên ý thức được những lời này cũng không khác mấy lời thô tục là bao.

Quả nhiên là ở bên cạnh Mộ Đình Đình trong thời gian dài, đến chỉ số thông minh cũng bị kéo thụt.

Trình Thủy nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt rất thông thả quét hết trái phải trên dưới một lần, có người qua đường Giáp từ toilet đi ra, nên không thể tránh được mà hơi dịch đến chỗ Quý Diễn.

Dù sao cũng đã lớn, mấy năm trước ngây ngây ngô ngô đã sớm qua, đảo mắt một cái, đã thành một người đàn ông biết giấu tâm tư bên trong rồi.

Quý Diễn áo trắng quần đen đưa nhẹ sang bên cạnh, ánh mắt dừng trên mặt Trình Thủy: “Em nói gì cơ?”

Trình Thủy tiếp tục nuốt nước miếng.

Quý Diễn: “Vừa rồi anh không nghe rõ.”

Trình Thủy: “Em nói..... Anh thật đẹp trai quá đi!”

Bản lĩnh trợn mắt nói dối của cô đã tăng lên không ít, nhưng thật ra trong lòng lại ngược lại_____ rõ ràng đã đem Quý Diễn coi thành kẻ điếc luôn rồi.

Trình Thủy nỗ lực làm ra một bộ dạng vô tội, đáng tiếc căn bản không phải là lời thật lòng gì, mắt chớp rồi lại chớp, không giống tiểu bạch thỏ ngây thơ, nhưng lại giống hồ ly tinh câu dẫn người.

Quý Diễn tiến về phía cô nửa bước, vừa nhắc tay lên, cực kì tự nhiên vén ít tóc rũ của Trình Thủy ra sau tai, sau đó anh lại giữ lấy vai cô, nhẹ giọng nói một câu: “Đêm nay tốt nhất em ngoan một chút.”

Trái tim Trình Thủy bị dọa nhảy lên tận cổ, hô hấp cũng nhanh hơn.

Đến khi phản ứng lại, Quý Diễn đã đứng thẳng người, khoe môi anh hiếm lắm mới cong lên nửa phần ý cười: “Uống nhiều quá rồi à?”

Trình Thủy giấu tay trong túi áo nắm thật chặt, “..... Không có.”

Quý Diễn không tỏ ý kiến, giờ tay chạm chạm mặt cô, tay anh rất đẹp, khớp xương rõ ràng, sạch sẽ lại lạnh lạnh, còn có thoang thoang mùi rượu.

Sau đó, Trình Thủy nghe thấy anh nói: “Mặt đỏ.”

Mặt có đỏ hay hồng không thì cô không biết, nhưng hiện tại cô thật sự thấy nóng.

Từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân đều nóng cả.

Trình Thủy giờ tay chạm chạm cằm, cảm giác say cùng với nhiệt độ như đang thôi miên cô, cô mạnh mẽ chớp mắt hai cái: “Nhiệt độ điều hòa quá cao.”

Không đợi anh đáp, tay Trình Thủy đã rời cằm đi xuống, dừng lại trên cổ áo, vừa định kéo khóa xuống cho thông khí, tay đã bị người ta cầm kéo xuống.

Trình Thủy sững sốt hai giây: “..... Anh?”

Quý Diễn giống như lười nói chuyện với cô, không nói một lời đã lôi cô xuống lầu, sau đó xuyên qua đám người đủ dạng kia, lập tức ra khỏi quán bar.

Trước khi ra đi qua quầy bar, Trình Thủy hình như còn thấy Mộ Đình Đình lung lay trước mặt một chút, cứ từng người từng người, cô đến cả cái bóng cũng không thấy rõ đã bị túm ra quán bar.

Đèn nê ông ở cửa lóe sáng lóa mắt, lập tức lấn áp làm đèn đường cách đó không xa ảm đạm vô cùng, đêm đông gió lạnh thổi quét khắp nơi, Trình Thủy rút lại một chút, dùng sức quá mạnh lại dẫm lên chân người đàn ông bên cạnh.

Quý Diễn mặc cũng không nhiều lắm, trên chân đi đôi giày trắng tinh, vì thế chẳng vui vẻ gì khi bị Trình Thủy dẫm phải.

Trình Thủy cúi đầu, nhìn rõ ràng.

Sau đó cô rối rắm mắt hai giây để lựa chọn giữa việc thẳng thắn xin lỗi và im ỉm bỏ qua.

Qua hai giây, cô quyết đoán lựa chọn về sau ——

Quý Diễn cận thị, hơn nữa ánh sáng không tốt, chắc về nhà anh mới phát hiện được

Trình Thủy nuốt một ngụm nước miếng, cô ít khi làm mấy chuyện xấu kiểu này, nên vẫn cảm thấy nội tâm bất an, chờ xe taxi non nửa phút, cô hết nhìn vết đen trên đôi giày trắng của Quý Diễm, lại ngẩng đầu nhìn gương mặt sạch sẽ đẹp đẽ của Quý Diễm.

Sau ba giây, Trình Thủy thấy anh liếm môi dưới, cô không nhìn được cũng liếm một cái, “Anh, giày anh hôm nay trắng thật.”

4. Chương 4

Quý Diễm cúi đầu nhìn thoáng qua, không có phản ứng gì.

Quả nhiên là bị cận thị, Trình Thủy nghĩ thầm, cô nhẹ nhàng thở ra, cười tủm tỉm dẫm một vòng lên gạch lát hoa: “Anh, kính anh bao nhiêu độ a?”

“Hai trăm độ.”

Trình Thủy chỉ thuận miệng vừa hỏi, mắt cô hơi đảo, đối với kính cận cô hoàn toàn không hiểu biết gì, “Nga” một tiếng, mới vừa định thành thành thật thật cảm miệng, lại nghe Quý Diễm nói: “Em cho rằng anh mù sao?”

“.....”

Trình Thủy đang nhếch nửa khóe miệng, cứ như vậy cứng ngắc ở đó.

Quý Diễm, người này, sạch sẽ muốn chết.

Trình Thủy đặc biệt nhớ rõ có một lần, cô tắm rửa xong không lau khô tóc, lúc lấy đồ vật, nước trên tóc lại bắn lên bộ quần áo màu trắng của Quý Diễm.

Quý Diễm vốn đang ở gõ bàn phím lập tức dừng lại.

Sau đó, Quý Diễm bỏ mặc cô nửa ngày.

Quả thực là ác mộng.

Trước mặt có taxi dừng lại, Trình Thủy cũng không dám động, nhéo ngón tay thành thành thật thật nhận sai: “Em không cố ý.”

Quý Diễm không nói đáp.

Cùng lúc đó, taxi đã chạy đi mất.

Trình Thủy tiếp tục niết ngón tay: “Về nhà em sẽ giặt sạch cho anh, được không a ca ca?”

Quý Diễm quay đầu nhìn cô, mày vẫn thả lỏng, giống như có phủ lên ánh đèn mờ nhạt, trông rất dịu dàng, bất ngờ thay anh cũng không tức giận, chỉ cong khóe môi: “Em muốn bóp gãy tay anh đó à?”

Trình Thủy không thể lập tức hiểu nổi.

Cúi đầu nhìn vài giây, mới ý thức được cái tay mình nhéo nửa ngày không phải là tay mình, đột nhiên sợ hãi, kết quả ngón tay mới vừa buông ra, còn chưa thu kịp đã lại bị người nọ kéo về.

Lòng bàn tay Quý Diễm ấm áp, nhưng đầu ngón tay lại lạnh lạnh.

Trình Thủy nghiêng đầu nhìn anh, ngón tay động hai cái, như là bị trúng tà không lại thu lại nữa.

Lúc về đến nhà đã hơn 10 giờ tối.

Tin nhắn Mộ Đình Đình thăm hỏi cô đã hơn trăm cái, trước đó Trình Thủy ngồi trên taxi, di động cho dù là liếc mắt một cái cũng không dám xem

Lúc này vừa tắm rửa xong mở ra, di động giống như là bị nhiễm virus, liên tiếp không ngừng hiện lên, tất cả đều là tin nhắn của Mộ Đình Đình.

Trình Thủy lười xem từng cái, chỉ nhìn có một câu cuối cùng.

Mộ Đình Đình: bảo bối, người anh em kia hỏi cậu bao tuổi, còn hỏi tớ cách liên lạc với cậu nữa.

Trình Thủy nhìn thời gian, không rep

Cô cảm thấy Mộ Đình Đình có chừng mực, sẽ không làm bậy làm bạ gì.

Kết quả sáng sớm hôm sau, cô còn chưa đợi mặt trời rọi lên chiếu đến móng thì đã bị người ta kéo ra khỏi ổ chăn rồi.

Động tác của người nọ không tính là thô bạo, nhưng rõ ràng vì phần nộ nên cũng không dịu dàng lắm: “Cái con nhóc Trình Thủy này!”

Giọng nữ cực kỳ lớn, sau mấy lần nhảy vào tai, Trình Thủy lập tức ngồi ngay ngắn, dáng vẻ tiểu bạch thỏ dịu dàng ngoan ngoãn: “Mẹ, một năm không gặp, mẹ lại xinh đẹp lên rồi.”

“Ít nịnh đi!” mẹ Quý điểm điểm lên cái trán của cô: “Không phải bảo con nghe lời anh con sao?”

Trình Thủy: “Con nghe lời mà a.”

Tóc cũng đã dài lại, khuyên tai còn chưa kịp đeo.

Quý Diễm chắc không thể mới sáng sớm đã cáo trạng với mẹ rồi chứ.

Cái tay điểm lên trán cô của mẹ Quý càng dùng sức: “Anh con bảo con đi làm quen loạn với đám bạn trai à?”

“Bạn trai gì chứ?”

“Thế người ngồi ở phòng khách dưới lầu là gì.”

“.....”

Trình Thủy xóc chân chạy xuống giường.

Mẹ Quý kéo cô lại, “Bảo bối, trước con đừng đi ra ngoài.”

“Vì sao ạ?”

“Mẹ sợ A Diễm chém con mất”

Trình Thủy thật sự không ra ngoài nữa

Dựa theo cách nói của Hứa nữ sĩ, mẹ yêu, bây giờ nhất định mặt Quý Diễm đã đen như cái rử lau bẩn rồi, cô xuống lầu là tìm chết.

Trình Thủy lớn như vậy, điều làm cô tự hào nhất chính là thức thời, sau khi xoay hai vòng ở cửa, quyết đoán quay về giường, nhắm mắt lại, ngủ thêm một giấc.

Một giấc này ngủ đến gần giữa trưa.

Trình Thủy vừa mở mắt, mặt trời bên ngoài đã chói chang

Trên sàn nhà giống như có hơi nước màu trắng lơ lửng bốc lên, Trình Thủy híp mắt liếc một cái, mặt nhợt nhạt thiếu năng lượng, đầu cũng cảm thấy nhẹ bẫng.

Mất nửa phút đủ tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên Trình Thủy làm là sờ di động, cô lười gõ chữ, trực tiếp gọi 1 cuộc điện thoại cho Mộ Đình Đình

Điện thoại kêu vài tiếng, sau đó bị cắt đứt.

Trình Thủy tiếp tục gọi, sau đó lại bị cắt đứt.

Sau khi lặp lại hai ba lần, Mộ Đình Đình không chịu nổi nữa, sau khi nhận đã gào to một câu: “Mới sáng sớm, có chuyện mau nói có rắm mau thả!”

Trình Thủy mặt vô cảm: “Người anh em hôm qua, cậu nói gì với cậu ta?”

Mộ Đình Đình vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mơ, mê mê hoặc hoặc: “Anh em nào?”

“Người hỏi cách liên lạc với tớ ấy.”

Đầu kia an tĩnh một hồi lâu, Mộ Đình Đình cuối cùng cũng bình thường lại: “Tớ không nói cho cậu ta biết số điện thoại của cậu a!”

“Cho nên cậu nói luôn cho cậu ta biết địa chỉ nhà tớ à?”

“Cậu ta thật đến nhà cậu à?”

Trình Thủy hít một hơi, cũng lười mở miệng mắng cô nàng, vừa muốn cúp điện thoại lại thấy Mộ Đình Đình kêu lên: “Người anh em kia cũng khá đẹp trai, ra tay cũng hào phóng, bảo bối nhi nếu không cậu thử.....”

“Lăn qua một bên đi.”

Cúp điện thoại, Trình Thủy đi toilet rửa mặt, sau đó thay quần áo xuống lầu.

Phòng khách dưới lầu có mở TV, tiếng mở không nhỏ, nên trong lúc nhất thời căn bản không phân biệt được tiếng người đến.

Trình Thủy đeo tai nghe, cúi đầu nhảy xuống từng bậc cầu thang, lúc đến bậc cuối cùng, tai nghe đã bị người ta kéo xuống.

Lực không lớn, thậm chí miễn cưỡng có thể coi như dịu dàng.

Mặc kệ ở nhà hay ở trường, trực tiếp kéo tai nghe của cô, trừ Chủ Nhiệm Giáo Dục, cũng chỉ còn một người.

Trình Thủy thuận tay kéo luôn một cái tai nghe kia xuống, gương mặt đánh giá về mặt Quý Diễn.

Mây hơi nhú, môi nhẹ mím, nhìn không ra cảm xúc gì.

Sau đó anh nâng cằm hất sang một bên, “Cậu ta nói cậu ta là bạn trai em.”

“.....”

Cô ngủ đến tận trưa mà người anh em kia vẫn chưa đi à?

Trình Thủy đầu cũng không quay: “Em không quen biết, cậu ta nói bừa.”

Quý Diễn kéo môi cười: “Thế sao cậu ta không nói là bạn trai tôi?”

Trình Thủy không còn lời gì để nói.

Quý Diễn đại khái cũng ý thức được những lời này không thích hợp lắm, giơ tay ngăn miệng nhẹ nhàng khụ một tiếng, không đợi anh mở miệng, người anh em kia đã đi đến, đặc biệt tự quen thuộc đưa tay ra.

Lúc cách bả vai Trình Thủy tầm hơn mười centimet, Quý Diễn nhú mày: “Tay.”

Người nọ nhún vai, không thèm để ý gì đến vẻ lạnh nhạt của hai anh em nhà này, cười tùm tùm hỏi: “Quý Diễn, nhỏ mọn như vậy làm gì?”

Trình Thủy đã nhìn ra.

Thứ này ở nhà cô trêu chọc nửa ngày, 10 phần là vì có quen Quý Diễn.

Người nọ vẫn cười tùm tùm, “Em gái, anh là bạn học của anh trai em.”

Trình Thủy không nói lời nào.

Có thể là do sống với Quý Diễn lâu rồi nên Trình Thủy trở nên cực kì bất bẻ người khác phái.

Người này mặc kệ là giọng điệu khi nói chuyện hay là mùi hương trên người, Trình Thủy đều không thích.

“Chúng ta thật đúng là có duyên.....”

Trình Thủy vừa định nói “Ai có duyên với anh”, đã nghe Quý Diễn nói câu: “Gọi ai là em gái đây?”

Học bá với học dốt quả nhiên là có chênh lệch, đến điểm chú ý cũng không giống nhau.

Trình Thủy ghen câu kia nuốt trở lại.

Người nọ cũng chạm vào mũi một cái, ý chí chiến đấu còn chưa cháy lên, đã lại bị Quý Diễn dội một chậu nước lạnh từ đầu đến chân.

Quý Diễn nói: “Nếu Trình Thủy yêu sớm, tôi sẽ đánh gãy chân..... đối tượng yêu sớm của con bé.”

Anh dừng lại ở giữa mấy giây, Trình Thủy hít một hơi, sau đó mới buông lỏng được*.

(*câu của anh Diễn là: “Trình Thủy nếu yêu sớm, ta sẽ đánh gãy nàng..... đối tượng yêu sớm chân.”, kiểu ngữ pháp nó thế.)

Cảm giác sống sót sau tai nạn quả thật không thể dễ chịu hơn được.

Trình Thủy thở phào một hơi dài, không hề để ý đến hai người kia, tự mình chạy tới phòng bếp ăn cơm.

Cảnh phim nhỏ này cứ thế lấy cách cực kì nhàm chán mà hạ màn.

Trình Thủy thậm chí còn không biết người kia tên gì, cô cũng không dám đi hỏi Quý Diễn, ghen đến nửa ngày, mãi cho đến tối, Mộ Đình Đình đến nhà chơi.

Hứa nữ sĩ đã ra ngoài tham gia tiệc tối, lúc này Quý Diễn đang ở phòng khách xem TV.

Mộ Đình Đình đến đột nhiên không kịp phòng ngừa, vừa thấy Quý Diễn đã xoay lưng, giống như cô vợ nhỏ đứng lùi ra một góc cửa, mãi đến khi bị Trình Thủy dùng một chân đạp vào.

Cô không quen nhìn người khác cứ thấy Quý Diễn là lại bày ra bộ dạng hoa si ngốc nghếch thế kia.

Nhưng đương sự căn bản lại không để ý chút nào, mắt cũng không thèm nâng lên liếc cô lấy một cái.

Ba người cùng nhau ăn cơm tối.

Mộ Đình Đình không ngừng vút mấy ánh nhìn mê hoặc cho Quý Diễn, sau khi vút mười mấy lượt, Quý Diễn thì giống như bị mù, mà ngược lại Trình Thủy lại không thoái mái, nhử mày hỏi cô nàng: “Mắt cậu bị rút gân à?”

“.....”

Cuối cùng Mộ Đình Đình mặt ngoài cũng dừng lại, nhưng dưới gầm bàn lại không hề yên phận, giống như sợ Trình Thủy làm hư chuyện tốt của mình đá chân cô mấy cái.

Con gái chơi đùa, lực dùng cũng không quá lớn.

Trình Thủy cơm nước xong không có gì làm, dứt khoát cũng hầu cô nàng chơi đá chân lẫn nhau.

Đá còn chưa đủ một phút, người bên cạnh đột nhiên quay đầu nhìn qua.

Quý Diễn nghiêng mắt nhìn cô, “Đá anh có vui không?”

5. Chương 5

Trình Thủy cực kì vui.

Là trước khi Quý Diễn nói những lời này.

Sau khi Quý Diễn nói xong câu đó, Trình Thủy cơ hồ theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Đối diện một lát, cô hoàn toàn thành kẻ yếu thế hơn, vẫn phải rời mắt đi trước.

Mộ Đình Đình ngồi đối diện còn không biết sao lại thế này, thì không khí đã yên lặng như vậy đến vài giây; đợi lúc cô nàng nâng đầu lên khỏi bát cơm thì đã thấy Trình Thủy bỏ đũa đứng dậy.

Mộ Đình Đình còn tưởng Trình Thủy bị cô nàng đá nên giận, đến cơm cũng không ăn nữa, “Đằng” một tiếng cũng đứng lên đi theo: “Thủy Thủy.....”

Trình Thủy: “Tở đi bỏ đũa hấu.”

Mộ Đình Đình: “Mùa đông, bỏ đũa hấu làm gì?”

Trình Thủy cũng không quay đầu lại, “Hạ sốt.”

Hôm nay nếu không làm hạ hỏa khí của Quý Diễm, sợ rằng ngày tháng sau này của cô cũng sẽ không trôi qua yên lành nổi.

Trình Thủy đã có dự kiến từ trước, cả tối cũng không dám giở trò, ngoan ngoãn như tiểu thái giám luôn hầu cận bên người hoàng đế, Quý Diễm nói một, cô cũng không dám nói hai.

Dù sao cô còn phải trông cậy vào Quý Diễm giúp cô nói mấy câu bên tai ba mẹ cô lúc hỏi tội cô về cái bài thi cách tiêu chuẩn tám vạn dặm kia của cô.

Mộ Đình Đình đến 8h11 mới chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, lúc Trình Thủy đưa cô nàng đến cửa, cô nàng hiềm lắm mới bắt đầu ngượng ngùng xoắn xít, vừa đổi giày vừa cách Trình Thủy ngó nghiêng xung quanh.

Trình Thủy bị động tác này của cô nàng làm cho phiền lòng, cô chuyển người mình qua, sau đó dùng sức đẩy.

Mộ Đình Đình còn đang ngó nghiêng, mãi đến khi bị Trình Thủy đẩy thẳng ra khỏi cửa chung cư, cô nàng mới hồi phục tinh thần, bắt lấy tay Trình Thủy: “Thủy Thủy..... cậu có thể giúp tớ cái chuyện nhỏ.....nhỏ..... nhỏ này được không a?”

Vì làm nổi bật chuyện “nhỏ” mà Mộ Đình Đình đã kéo một câu ra tận 10s

Giây tiếp theo, Trình Thủy còn chưa có cơ hội cự tuyệt, trong tay đã bị nhét vào một tờ giấy.

Mộ Đình Đình chớp hai mắt to tròn nhìn cô, tội nghiệp giống hệt như Samoyed Trình Thủy nuôi rất nhiều năm trước. “Cậu giúp tớ đưa cái này cho anh cậu được không a Thủy Thủy bảo bối?”

Trình Thủy: “.....”

Không cần xem cô cũng biết là cái gì.

Cô lớn như vậy, người bảo cô đưa hộ thư tình cho Quý Diễm nhiều đến mức đếm không nổi nữa rồi, nhưng gặp phải tình huống chính bạn tốt của mình viết thư cho anh trai thì vẫn cảm thấy không giống thế.

Trình Thủy nói không nên được là không giống chỗ nào, chỉ cảm thấy trái tim như có cái gì gõ vào, rầu rĩ, có hơi khó thở.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, không có sao, cũng không thấy trăng, đen kịt một mảnh.

Trình Thủy hít một hơi, nhẹ nhúh mảy.

9 giờ rưỡi tối, Trình Thủy sau khi tắm rửa xong bò lên giường, lại bị Mộ Đình Đình nhắc nhở liên tục như đạn pháo, mới nhớ tới bức thư tình cô tùy tiện ném trên đầu giường.

Mộ Đình Đình: “Thủy Thủy, hôm nay nhất định phải đưa qua đó a!”

Trình Thủy không rep, cầm bức thư ra khỏi phòng.

Phòng Quý Diễm ở cạnh bên, gõ hai cái không thấy phản ứng.

Trình Thủy nhón chân, cúi đầu nhìn tờ giấy hơi mỏng kia, lại đi sang bên cạnh mấy bước, gõ cửa thư phòng bên cạnh.

Một cái hai cái..... Lần này cửa mở rất nhanh, còn chưa gõ đến cái thứ ba, cửa đã mở ra, Quý Diễn đứng bên trong, hơi nhú mào, nhẹ đến khó thấy.

Trình Thủy duỗi tay ra, đưa tờ giấy kia qua.

Quý Diễn không nhận: “Cái gì?”

Trình Thủy: “Thư tình của anh.”

Cô không chút do dự, cho dù cô căn bản cũng chưa mở ra xem qua.

Quý Diễn “Nga” một tiếng, “Trực tiếp ném đi.”

Trình Thủy thấy anh muốn đóng cửa, tay lạnh mất lệ lấy một chân chắn lại, “Anh, anh xem đi.....”

Quý Diễn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt anh nhàn nhạt, nhưng vẫn làm lòng bàn chân Trình Thủy phát lạnh, một hồi lâu, anh hỏi: “Em viết à?”

“.....”

Trình Thủy không kịp trả lời, nuốt nước miếng một cái, Quý Diễn lấy tờ giấy trong tay cô gỡ ra rồi.

Chỉ mất mấy giây, anh nâng khóe môi: “Ai viết?”

“Mộ Đình Đình..... Đi.”

Ngón tay Quý Diễn hơi điểm lên tờ giấy kia, ý cười bên khóe miệng càng thêm sâu, anh rũ mắt nhìn tờ giấy, đột nhiên lại đọc nội dung bên trên lên, gần từng chữ một đọc rõ ra: “Bạn học Trình Thủy, tớ đặc biệt thích cậu.”

Trình Thủy sửng sốt, lấy tờ giấy qua xem, sau khi quét qua một lượt đọc nhanh như gió, lại thấy ở chỗ kí tên có một cái tên xa lạ.

“Lưu Đại Tráng?” Quý Diễn khoanh tay nhìn cô, “Trình Thủy, em thích loại này à?”

Mộ Đình Đình cái đồ sb này, lại lấy sai thư tình mất rồi!

Trình Thủy giữ giấy không nói lời nào.

Cô suy nghĩ thử xem Lưu Đại Tráng viết thư tình cho cô này là ai, kết quả nghĩ mãi mà không ra.

“Em không quen.”

“Anh hỏi cái tên”

Trình Thủy trợn trắng mắt: “Vậy anh có thích cái tên Ngưu Thụy Hoa không?”

Mới vừa nói xong Trình Thủy đã hối hận, vừa nhắc mắt, quả nhiên thấy Quý Diễn đang đánh giá cô, dùng một loại ánh mắt không chút để ý lại làm cô không biết phải làm sao.

“Thích a.”

Trình Thủy ngẩn ra, ngay sau đó lại nghe anh hỏi một câu: “Em muốn đi đổi tên à?”

6. Chương 6

Trình Thủy đương nhiên không đi đổi tên, không chỉ không sửa, sau khi về phòng cô còn viết tên mình mấy chục lần nữa ấy chứ.

Liếc mắt một cái qua đi, kín trang giấy đều là “Trình Thủy”, so với số chữ viết trước khi vào hè lại còn muốn nhiều hơn.

Khác mấy thiếu nữ ở tuổi dậy thì thì viết tên nam sinh mình yêu thầm, cô lại ngược đời, đi tự viết tên mình

Con người Trình Thủy thành tích không tốt, nhưng chữ viết lại rất đẹp, chỉ tùy tiện viết viết cũng thành cảnh đẹp ý vui.

Từ tiểu học đến cao trung, nhiều lần giáo viên dạy văn rất đau khổ vì cô, rõ ràng có tiềm chất tốt, lại cố tình không chịu dùng cẩn thận_____

Mỗi lần viết văn, Trình Thủy đều chép lời bài hát vào.

Mấy ca khúc nhạc pop được yêu thích hay mấy khúc cổ phong ca..... đều được cả.

Lần thi thử cuối cùng trước, cô còn trực tiếp chép một ca khúc tiếng Anh vào.

Tóc của thầy dạy Ngữ văn muốn dựng cả lên, lập tức gọi người lớn đến.

Trình Thủy đã chuẩn bị sẵn để đón một trận mưa rền gió dữ rồi, kết quả người nhà vào văn phòng, thầy ngữ văn lại cực nhanh đã tắt lửa, cười thành một đóa khiên ngư.

Người tới là Quý Diễm.

Từ đó Trình Thủy sẽ biết một đạo lý: Viết chữ đẹp có cái rắm chỗ dùng, mặt đẹp mới là vương đạo.

Thời đại này, giá trị nhan sắc chính là chính nghĩa, không chút khoa trương mà nói, Quý Diễm có thể chen ngang trên phố.

Chuyện cũ năm xưa, Trình Thủy càng nghĩ càng thấy ngạc nhiên.

Cùng lớn lên trong một hoàn cảnh, một gia đình, sao Quý Diễm lại thành điển hình con nhà người ta còn cô lại thành ví dụ cho cái xấu, là giáo trình lỗi trong miệng giáo viên kia chứ?

Trình Thủy suy nghĩ một buổi tối, vẫn không nghĩ ra được.

Tối sáng hôm sau, chuyện lo lắng cuối cùng cũng xảy ra.

Trước nay Trình Thủy làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật, hai ngày này lại vừa lúc là kì nghỉ cuối tuần nên mở mắt ra đã hơn 10 h rồi.

Trong nhà yên tĩnh đến dọa người, nếu bình thường thì lúc này ít nhất sẽ có tiếng quét dọn, nhưng hôm nay lại khác, từ trong ra ngoài, hình như chẳng có một ai.

Trình Thủy hơi sợ, rón ra rón rén đi xuống lầu, lại thấy có một người ngồi trên sô pha.

Đó là ba ba nghiêm khắc thân ái của cô.

Trình Thủy thiếu chút nữa thừa dịp không ai phát hiện ra mình, muốn lén lút lên lầu.

Đáng tiếc tiếng hơi lớn, ba Quý tuy không ngẩng đầu nhưng lời thì nói ngay: “Tiểu Thủy, con lại đây một lát.”

Hiếu kỳ hại chết mèo, cô vốn không nên tự tìm đường chết chạy xuống đây.

Trình Thủy chỉ có thể thay đổi vẻ mặt, giả vờ làm bộ dạng vui vẻ kinh hỉ đi qua: “Ba, hôm nay ba về mấy giờ thế?”

Ba Quý đẩy đẩy kính, “8 giờ.”

Trình Thủy hít sâu, đi đến càng gần, cô lại càng cảm thấy trong tay ba ba thân ái của cô có một món đồ thật là quen mắt.

Vài giây sau, Trình Thủy thở ra được có một nửa lại vì sợ quá mà lại hít vào.

Hèn gì nhìn quen mắt thế..... Sợ đều là đồng bài thi không đạt tiêu chuẩn của cô trong suốt thời gian qua.

Một chồng thật dày

Ba Quý: “Còn dày hơn cả giáo trình của anh con rồi đấy.”

Trình Thủy: “.....”

“Sao con lại không thể đạt điểm trung bình một môn nào thế? ”

“.....”

Ba Quý mà nói thì tuyệt đối không thua Đường Tăng.

Trước kia là do công việc bận rộn không có thời gian, hôm nay ông cố ý tắt cả điện thoại, đã chuẩn bị giáo huấn cô con gái này một trận nên thân rồi.

Trình Thủy làm con gái ông nhiều năm như thế, tất nhiên rất rõ thói quen của ông, vừa thấy ông nâng chén trà lên nhấp giọng đã biết hôm nay mình toi rồi.

Mắt cô liếc đông liếc tây, quét hết một vòng phòng khách, còn chưa tìm thấy Quý Diễn_ người duy nhất có thể cứu vớt cô ra khỏi biển khổ thì đã nghe ba Quý nói: “Hôm nay anh con không ở nhà”

Cả lòng Trình Thủy lập tức rơi vào hầm băng: “..... hôm nay anh ấy có lớp ạ?”

“Đi thực tập.”

Trình Thủy nhẹ nhàng thở ra, còn tốt, chắc là rất nhanh sẽ về ăn trưa thôi

“Đến thành phố Lâm, thực tập một tháng.”

Editor: Hoa ngư khiên

7. Chương 7

Từ sau khi Quý Diễn đến thành phố Lâm thực tập, Trình Thủy càng ngày càng quy củ.

Cuối năm đã sắp đến, hai vợ chồng xác nhận đã ổn định xong lại bay qua nước ngoài. Trình Thủy sống dưới mắt ba mẹ ba ngày, mỗi ngày đều phải giả bộ thành học sinh ngoan ngoãn

Đi sớm về trễ, trong tay trừ sách giáo khoa thì chính là sách ôn luyện.

Cứ thế qua mấy ngày, hình tượng của Trình Thủy trong lòng ba mẹ cô vất vả vất vả xoay về điểm ban đầu, kết quả hôm nay cô chỉ mới dậy muộn có vài phút đã thấy Mộ Đình Đình đáng chết vốn đợi cô cùng đi đến trường đi vào

Hứa nữ sĩ mới định đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng, kết quả ngay ở cửa, hai người trực tiếp chạm mặt, không ai nhúc nhích cả.

Mộ Đình Đình là bị dọa, còn tưởng nhà cô thuê người giúp việc, đỉnh đầu vất ngang qua một cái cầu vồng: “Vị này đại.....”

May mà Trình Thủy phản ứng nhanh, trước khi để cô nàng nói câu “Bác gái” kia, đã che miệng cô nàng lại rồi đi.

Lúc đi qua bên người bà Hứa, Trình Thủy đặc biệt không biết xấu hổ hôn một cái lên mặt bà: “Mẹ, hôm nay mẹ càng đẹp ra đấy nha”

Mắt Mộ Đình Đình trừng lớn, còn không kịp nhìn rõ bác gái trước mặt đã bị Trình Thủy thô bạo túm đi

Trình Thủy vốn dĩ định cả ngày hôm nay đều không để ý tới Mộ Đình Đình nữa, kết quả mới vừa hết tiết thứ hai thì đã không chịu được.

Mộ Đình Đình ngồi bàn sau cào cổ cô, Trình Thủy sợ ngứa, thiếu chút nữa lập tức từ ghế đứng phắt dậy.

Ghế nhẹ ma sát lên trên mặt đất một chút, cùng với tiếng động này, còn có giọng nam vang lên bên tai: “Bạn học Trình Thủy, đề vật lý cậu biết làm không?”

Trình Thủy quay đầu trông Mộ Đình Đình, sau đó lại nhanh chóng quay đầu nhìn về phía bên tay trái: “Biết.”

Bạn nam ngồi cùng bàn rõ ràng không tin lắm, mắt rũ xuống đẩy gọng kính, nhìn đến sách ôn vật lý của cô. Cả trang giấy đầu kín chữ.

Quả thực là kỳ quan thế giới: Trình Thủy trước nay cứ đến giờ vật lý là ngủ thế mà lại bắt đầu làm bài rồi.

Trình Thủy xoa xoa mắt, rất kiên nhẫn giải thích một câu: “Mấy ngày nay tớ làm bài đến tận nửa đêm đấy.....”

Cô nói rồi lại chỉ chỉ mắt mình, “Cậu xem mắt tớ”

Mộ Đình Đình ở phía sau vừa muốn tiếp câu “Quầng thâm mắt đều hiện ra rồi”, kết quả chậm một bước, cô nàng nghe thấy Trình Thủy nói: “ Vẫn lấp lánh ánh sáng nhiệt tình yêu học tập.”

Học bá: “.....”

Hôm nay, Trình Thủy nghiêm túc nghe giảng một ngày.

Cô bị hổng kiến thức nghiêm trọng, nhưng cũng may là người thông minh, nên cũng không cảm thấy như thế là kiệt hết sức.

Lúc hết tiết tự học buổi tối, tan học đã là 9h rưỡi.

Trình Thủy tùy tiện tìm một đoạn ghi âm rồi đeo tai nghe, Mộ Đình Đình ở bên cạnh riu rít nói chuyện, vừa lúc truyền vào tai không đeo tai nghe của cô.

“Thủy Thủy, hôm nay sao cậu lại giải thích với Mạnh Vĩ a?”

Trình Thủy rất ít khi nói chuyện với người khác phái, trừ nơi đặc thù như ở hộp đêm quán bar

Cô vốn có tiếng khó gần.

Mắt Trình Thủy khê nhắc, cẩn thận nghĩ nghĩ.

Đại khái là vì..... tư thế đẩy kính của cậu ta, đặc biệt giống Quý Diễm.

Trình Thủy hạ mắt, không trả lời, chỉ cúi đầu kéo tai nghe xuống thu lại, sau khi bỏ vào túi lại ngẩng đầu, thấy cách đó không xa có đôi nam nữ đang hôn nhau nồng nhiệt.

Mộ Đình Đình kích động hơn cô nhiều: “Cậu nói xem nếu lúc này Chủ Nhiệm Giáo Dục lấy đèn pin chiếu qua đây..... Chắc chắc chắc.....”

Ngẫm lại hình ảnh ấy là cảm thấy thú vị rồi, Trình Thủy “Sách” một tiếng, tay lại không tự giác nâng lên, khê chạm vào môi dưới.

Mộ Đình Đình còn đang kích động, nhảy nhót khắp nơi như thế sắp bay lên đến nơi, mỗi bước đi lại lưu luyến nhìn về phía kia: “Thủy Thủy, có ai từng hôn cậu chưa a?”

“Chưa.”

“Vậy cậu đã từng hôn ai chưa a?”

“.....”

Mộ Đình Đình phát vào gáy một cái, cô nàng tuyệt đối là choáng váng, nên mới đem hỏi vấn đề nhảm chán này đến hai lần.

“Cậu.....”

“Hôn rồi.”

Mộ Đình Đình vẽ mặt như đang nằm mơ: “Cái gì?”

Trình Thủy ngoắc ngón tay với cô, chờ Mộ Đình Đình ghé qua, cô lập tức duỗi tay bắt lấy gáy cô nàng.

Bóp một tiếng, dùng hết sức lực.

Giây tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết của Mộ Đình Đình xé rách cả bầu trời đêm, lập tức làm cho cặp tình nhân đang hôn nhau nồng nhiệt kia sợ tới mức nhảy tách ra.

“Trình Thủy cậu có bệnh sao!”

Trình Thủy liếc mắt nhìn hai người kinh hồn chưa định kia, chẳng bận tâm đến lửa giận của Mộ Đình Đình, chậm rì rì phun ra mấy chữ: “Nhìn phiền.”

Cô không hôn đến người mình thích được.

Nên nhìn bọn họ đặc biệt, đặc biệt phiền.

8. Chương 8

Cả buổi tối Trình Thủy đều thấy khó chịu, nên cô đã hóa phiền muộn thành động lực, đi làm một hơi hết hai đề vật lý

Tiếng chuông báo 0 điểm vang lên một tiếng, đồng hồ sinh học của Trình Thủy bắt đầu công tác, không kiên trì được mấy phút đã ngã lên đồng bài tập vật lý.

Lúc tỉnh lại đã là hơn 4h sáng.

Đèn đường đã tắt, ánh trăng lại không có, chỉ còn ánh đèn bàn tờ mờ trên bàn học của cô phân rõ ra hai mảng sáng tối trong phòng

Trình Thủy xoa xoa mắt, sau đó đi vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, sau khi ra lại tiếp tục làm bài, vừa làm lại vừa nghĩ, nếu ba năm cao trung bản thân đều chăm chỉ như vậy, thì khẳng định đứng nhất lớp chẳng phải chuyện to tát gì.

Nhưng mà cái loại phẩm cách cao thượng như chăm chỉ này, tất nhiên không hề tồn tại trên người Trình Thủy.

Lần này vẫn không thể căng lâu được, trước khi tảng sáng, Trình Thủy lại bị gục xuống đồng sách lần nữa. Không chỉ không làm thêm được mấy câu trong đề mà còn khiến cô dậy muộn nữa.

Hứa nữ sĩ tỉ mỉ chuẩn bị bữa sáng cô cũng chưa ăn kịp, cắn hai miếng bánh mì vội vã ra cửa.

Lúc chạy đến cổng trường, Trình Thủy mới bắt giác nhớ ra, hôm nay không phát hiện Mộ Đình Đình luôn riu rít

Hơn nữa vì ra vội quá..... hình như cô quên cả rửa mặt luôn rồi.

Trình Thủy một tay lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Mộ Đình Đình, sau đó dùng một tay khác móc khăn giấy trong túi ra lau qua cái mặt.

Xác định trên mặt không có gì, cô mới đi vào lớp.

Bàn sau trống không: Mộ Đình Đình không tới.

Lúc đến giữa trưa, Mộ Đình Đình mới nhắn lại.

Giọng điệu cực kì ủy khuất nói một câu: Thủy Thủy, Tiểu Đình Đình của cậu hôm nay bị ốm.

Trình Thủy hy sinh thời gian nghỉ trưa rep cô nàng: đừng giả vờ với tớ.

Được rồi, hôm qua tớ cày game quá muộn nên hôm nay không đi học.

Trình Thủy: Chiều đến không?

Mộ Đình Đình: Nếu cậu nhớ tớ thì buổi chiều tớ đến trường với cậu.

đừng tới.

Trình Thủy ghé lên bàn, sau khi gửi xong thì chẳng quan tâm đến Mộ Đình Đình nữa, thay tên người nhận gửi đi một tin: đã về chưa?

Bên kia rep rất nhanh: ần.

Cách vài giây, lại một tin nhắn khác gửi qua: làm sao vậy?

Hôm nay Mộ Đình Đình không tới trường.

ần.

trả lời tự động à?

không phải.

Buổi tối anh tới đón em được không a?

không được.

Trình Thủy nhìn chằm chằm hai chữ trên màn hình kia nửa ngày, cảm thấy Quý Diễn nói chuyện quá ngắn gọn rồi.

Ngắn gọn đến có chút lạnh nhạt.

Trình Thủy cảm thấy trái tim yếu ớt của mình bị đả kích, dứt khoát cũng lạnh nhạt đi, tắt đi động không rep lại.

Sự thật chứng minh, nhất thời âm mưu tìm đường chết là hành vi cực kỳ không sáng suốt.

Trình Thủy không chỉ không thể lừa Quý Diễn đến, đến cuối cùng cả cái lớp xe dự phòng Mộ Đình Đình cũng mất.

Đừng nói là ném dưa hấu nhạt hạt mè, cô đến cả hạt mè cũng không nhạt được.

Buổi chiều Mộ Đình Đình quả nhiên không tới, hơn nữa vẫn duy trì tần suất mỗi giờ gửi cho cô 1 bức ảnh, dùng để thể hiện mình ở nhà rất vui vẻ.

Trình Thủy giận đến tắt cả điện thoại.

Hôm nay chỉ một mình cô, không dám về quá muộn, vừa hết tiết tự học buổi tối đầu tiên đã trực tiếp đi về từ cửa sau rồi.

Vẫn chưa đến 8h tối, trong ngoài trường đều đèn đuốc sáng trưng.

Trình Thủy chọn đường nhiều người qua lại đi về, vừa đi vừa thất thần cúi đầu nhìn cái bóng dưới chân.

Đen nhánh hẹp dài, theo bước chân cô từng bước tiến về phía trước, là bóng cô và bóng của người khác trùng lên nhau.

Lại đi về phía trước thêm vài bước là nhà cô rồi, Trình Thủy mở di động ra xem thời gian, sau đó dừng lại bước chân quay đầu qua.

Phía sau quả nhiên có người.

Tuổi cũng không khác cô bao nhiêu, lớn lên cũng không tệ, tóc ngắn màu vàng, vút mấy ánh nhìn mê hoặc cho cô.

Trình Thủy có ấn tượng với người này

Một nhân vật phong vân trong trường, thảng trước hình như mới chia tay với hoa hậu giảng đường lớp kế bên.

Mục tiêu của người khác là biến trời mệnh mông, còn anh giai công tử này thì ngược lại, mục tiêu lại là nữ sinh xinh đẹp trong toàn trường, thậm chí là mấy trường kế bên

Nữ sinh từng quen gã không đầy một xe lửa thì cũng chật một xe đồ.

Trước đó không lâu Mộ Đình Đình còn suy đoán mục tiêu tiếp theo của gã là ai, lúc này không cần đoán cũng ra

Gió nước thay phiên chuyển, Trình Thủy cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hai người nhìn nhau gần nửa phút, vẫn là Trình Thủy lên tiếng trước: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

Người nọ không đáp mà hỏi lại: “Cậu tên Trình Thủy?”

Trình Thủy chuyển bước quay đi, người nọ nhanh chóng theo kịp phía sau, khoảng cách của hai người ngắn lại, giọng gã ở gần bên tai cô: “Kết bạn được không?”

“Không được” bước chân của Trình Thủy không ngừng, vừa lấy chìa khóa trong túi vừa nói: “Cậu đừng đi theo tôi.....”

“Cậu là em gái Quý Diễn à?”

Trình Thủy không lấy được chìa khóa, quay đầu nhìn gã

“Anh trai cậu làm bạn gái tôi chạy mất, cậu nên thay vào đền tội chứ nhỉ?”

“.....”

Hèn gì hôm nay Quý Diễn lạnh lùng thế.

Người nọ còn đang thêm mắm thêm muối: “Chìa khóa không phải ở trong tay cậu à, cậu còn tìm cái gì?”

“.....”

Trình Thủy cúi đầu nhìn, quả thật móc khóa đang đeo trên ngón cái của cô.

“Thật sự không thể suy xét sao? Cậu chưa nghe câu này sao, cao trung nhất định phải yêu sớm một lần..... cậu cũng lên năm ba rồi, còn chưa từng yêu ai đúng không?”

“.....”

“Tôi không hề đối xử tệ với mấy cô bạn gái cũ chút nào, nếu cậu làm bạn gái tôi, tôi tuyệt đối đối với cậu còn tốt hơn bọn họ.”

Trình Thủy thật sự không thể nhịn được nữa, cắn răng phun ra hai chữ: “Nằm mơ.”

Vừa dứt lời, màn hình di động của Trình Thủy sáng ngời.

Quý Diễn: mấy giờ tan học?

Trình Thủy nheo mắt, quay đầu vừa nhìn cái người dính bên người không chịu đi kia, không dám nói mình ở cửa rồi, rep lại: 8 giờ rưỡi.

được.

làm gì?

đi đón em

không phải anh không muốn tới sao?

hết việc bạn rồi.

Trình Thủy hít một hơi, thật sự không thể đi tiếp rồi, chỉ có thể quay lại trường thôi

Anh công tử kia đúng là cùng một loại với Mộ Đình Đình, riu rít lại nói tiếp không chịu yên: “Sao lại phải quay lại a? Cậu để quên cái gì ở trường hả a?”

Trình Thủy không để ý tới gã, mới rep lại Quý Diễn một chữ “Được”, không đến nửa phút Quý Diễn đã gọi điện thoại qua.

Bên cạnh còn có người lải nhải lẩm bẩm, Trình Thủy không dám nhận, trực tiếp cắt điện thoại: em đang ở lớp tự học.

Cô nói dối cũng không chớp mắt, còn không ngại ngừng tí nào, kết quả giây tiếp theo, đầu kia lại ném một chữ qua: Nhận.

Quý Diễm gọi điện thoại qua, Trình Thủy do dự vài giây, sau khi ra hiệu để người bên cạnh yên lặng, mới vừa nghe đã đánh một đòn phủ đầu: “Gọi điện thoại làm gì, em vẫn đang trong tiết tự học buổi tối.....”

“Còn diễn với anh?”

“Em thật sự.....”

“Ở cạnh ai?”

“Đương nhiên là chủ nhiệm lớp bọn em.....”

“Chủ nhiệm lớp các em đều đưa học sinh về nhà?”

“.....”

Trình Thủy còn chưa biết trả lời thế nào, cái người mới yên lặng được có mấy phút ở bên cạnh đột nhiên nói lại: “Tôi không phải chủ nhiệm lớp của cô ấy, tôi là bạn trai của cô ấy!”

Trình Thủy: “.....”

..... Mẹ nó cái đồ thiếu năng trí tuệ này!

9. Chương 9

Trình Thủy cũng không biết sao lại có thể cắt điện thoại.

Quý Diễm lại nói gì đó nữa cô hoàn toàn không nghe thấy, bên tai vẫn toàn là câu “Tôi là bạn trai cô ấy”, bị phóng đại cứ tuần hoàn lặp lại.

Trình Thủy theo bản năng che che lỗ tai, nhìn chằm chằm màn hình di động đã tối xuống, mới bỗng dưng quay đầu liếc người nọ nột cái

Người phía sau vẻ mặt vô tội: “Tôi không nói sai a..... Tôi đơn phương tuyên bố tôi là bạn trai cậu.”

Trình Thủy sau khi nhìn gã chằm chằm một lúc lâu, làm thế nào cũng không đè xuống được sự buồn bực trong lòng.

Cô hít sâu, lại hít sâu, sau đó dùng ba giây, đưa ra một quyết định cực kì gian nan: “Được rồi.”

Người nọ còn chưa kịp kích động, Trình Thủy lại bồi thêm một câu: “Cậu đi nói với Quý Diễm lại lần nữa.”

“Như vậy không tốt lắm đâu?”

Trình Thủy nắm lấy hai cái dây mũ áo khoác của cậu ta kéo đi trước, “Khá tốt.”

“Ai Trình.....”

Trình Thủy quay đầu nhìn gã, cong mắt lặp lại: “Vừa rồi nói thế nào, chờ lát nữa nói y như thế.”

Người nọ bị kéo một đường như thế vào trong nhà Trình Thủy.

Trình Thủy cũng rồi rầm một đường.

Rồi rầm ở chỗ, cô nên đâm lao phải theo lao mà nói theo người này, hay vẫn là giải thích rõ ràng cho Quý Diễm đây?

Trình Thủy sợ Quý Diễm không phải một ngày hai ngày.

Thời gian dài, ngược lại không phải cái loại sợ kiểu ăn nhờ ở đậu, nhưng vừa thấy anh nhú mày đã bắt đầu lo lắng đề phòng.

Chỉ là cô lo lắng đề phòng có chút ở đâu đâu..... Quý Diễn rõ ràng cũng không phải một người thích nổi giận.

Tại Trình Thủy từ nãy đến giờ cũng không được yên, lúc tìm chìa khóa mở cửa, người nọ đột nhiên liền ngậm miệng.

Cô vẫn trong tư thế nghiêng đầu lấy chìa khóa, trực giác cảm thấy có điểm không thích hợp, vừa quay đầu, quả nhiên nhìn thấy bên cạnh chân đèn sáng rực lên.

Cửa đã bị mở ra, dưới tình huống cô vẫn chưa tìm thấy chìa khóa.

“Tay.”

Trình Thủy bị dọa không ít, giống như bị điện giật buột lỏng cổ áo người nọ ra, quy quy củ củ đứng thẳng tắp.

Bên cạnh người nọ cũng ngây dại, sau một lúc lâu không nghĩ ra mình muốn nói gì, nửa giương miệng không có động tĩnh.

Hai người đứng ở ngoài cửa, bóng bị kéo mờ hồ lại hài hòa, Quý Diễn một mình đứng bên trong, càng giống như người cô đơn một mình.

Càng nhìn càng thấy cô đơn.

Quý Diễn nhìn Trình Thủy, sau đó lại nhìn nam sinh đang trốn tránh mắt nhìn anh kia, vừa nhú mày, người nọ đã đánh đòn phủ đầu hỏi: “Anh chính là Quý Diễn?”

Trình Thủy cũng nhú mày theo

Cái này không rất vô nghĩa à

Ngoài Quý Diễn, còn ai có thể đẹp trai thế được.

“Chính anh làm bạn gái tôi..... Bạn gái cũ của tôi chạy mất?”

Quý Diễn híp mắt, giọng hơi thiếu kiên nhẫn: “Ai?”

“.....”

Quen nhiều quá đến không biết là ai sao?

Người nọ càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, nổi giận đùng đùng báo tên, “Anh đừng nói anh không quen cô ấy.....”

“Không quen.”

Quý Diễn quả thật không quen.

Nhưng anh có ấn tượng với cái tên này, vì nửa giờ trước, cái tên này còn oanh tạc các ứng dụng mạng xã hội của anh.

Cũng không biết cô ta biết cách liên lạc từ chỗ nào, ban đầu Quý Diễn mặc kệ, sau lại bị làm phiền đến mức khó chịu nên dứt khoát gọi lại

“Nếu còn gửi mấy tin nhắn nhảm nhí thế này tôi sẽ đánh sập tài khoản của cô.”

Con người anh nói chuyện luôn lưu loát, sau khi ném ra một câu, người nọ vẫn chưa từ bỏ ý định gọi lại, anh thật sự đã đánh sập tài khoản của cô ta.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.

Kết quả còn chưa yên tĩnh nổi 5 phút, lúc anh đến bên cửa sổ hít thở không khí lại thấy Trình Thủy và một nam sinh đi song song với nhau.

Cô gái nhỏ vốn dĩ không cao, lúc không nói lời nào lại đặc biệt dịu dàng, đứng bên cạnh gã trai kia lại như chim nhỏ nép vào người

Từ ngữ đẹp nhất trên thế gian này dường như cũng không đủ để nói về cô.

Quý Diễn cũng không ngờ.

Lá gan thật lớn, không chỉ có dám quen bạn trai..... Hiện tại còn trực tiếp đưa tới trước mặt anh.

Quý Diễn nâng khóe miệng, ánh mắt lạnh, giọng cũng lạnh: “Còn có vấn đề gì sao?”

“Không.....” Người nọ nhanh chóng sửa miệng, “Có! Em gái anh bảo tôi lặp lại lời vừa rồi một lần!”

Quý Diễn liếc mắt nhìn Trình Thủy một cái

Người nọ tiếp tục nói: “Từ hôm nay trở đi, tôi chính là bạn trai của Trình Thủy.”

Trình Thủy: “.....”

Cô bảo hắn lặp lại rõ ràng câu nói đơn phương kia kìa!

Lúc này ngược lại, không chỉ không giải thích được, lại còn càng thêm phiền phức.

Trình Thủy hứng gió lạnh nửa ngày, vốn dĩ đã hơi đau đầu, lại bị lẫn lộn thế này, mày càng nhăn chặt, vừa muốn nói chuyện, người đã bị kéo vào.

Tay Quý Diễn còn đặt trên cổ tay cô, nóng lạnh chạm nhau, Trình Thủy không tự giác run lên một chút.

Giây tiếp theo, cô nghe thấy Quý Diễn nói: “Ai thừa nhận?”

Người đối diện sững sốt, người nọ đột nhiên nói không ra lời.

“Chờ lát nữa ba mẹ tôi rồi, nếu không cậu vào người chơi một lát?”

Gã còn ngồi cái rắm!

Người nọ vốn định nói thêm vài câu “Ngày mai lại đến” “Sẽ không từ bỏ” linh tinh gì đó, kết quả khí thế còn chưa lấy ra được, “Phanh” một tiếng, cửa đã đóng sập ngay trước mặt

“.....”

Trình Thủy thật sự hơi đau đầu.

Sức khỏe cô không tồi, nhưng lại không chịu nổi bị gió lạnh thế thổi, nhận nước ấm Quý Diễn đưa qua, sau khi chậm rì rì uống xong, lại không dám nói một lời đi lên phòng.

Quý Diễn đi theo phía sau cô, tiếng bước chân nhẹ nhàng, khoảng cách cũng khi xa khi gần.

Giọng Trình Thủy thấp thấp: “Hắn không phải bạn trai em.”

Quý Diễn: “Ân.”

“Thật sự không phải.”

“Ân.”

Bỏ đi, lại mở ra hình thức tự động hồi phục.

Trình Thủy nhin rồi lại nhin, vẫn không nhin được, lúc đến cửa phòng lại dừng lại, quay đầu hỏi anh: “Anh thật sự không quen bạn gái hắn sao?”

“Không quen.”

“Vậy anh có bạn gái chưa?”

Quý Diễn nhíu mày: “Hỏi cái này làm gì?”

“Anh trả lời em là được rồi”

“Không trả lời.”

“Quý Diễm.....”

Trình Thủy nhất thời không biết nói gì, mới vừa phản ứng lại đây muốn nói mấy câu, đã bị Quý Diễm dùng ngón trở để môi dưới.

Là muốn cô yên lặng.

Cô mới nói hai câu, người này đã bắt đầu chê cô phiền rồi

Trình Thủy nhăn mũi, không tình nguyện xoay người sang chỗ khác mở cửa, lúc tay mới vừa chạm đến tay cửa tay, đột nhiên có bóng người đè ép lại.

Cô nhỏ giọng lẩm bẩm, hai chữ “Chuyên chế” còn chưa kịp nói hết, đã bị đương sự đè tới

Động tác của Trình Thủy dừng lại, chớp mắt, mới vừa nghiêng đầu qua đã bị người nào đó nhẹ nâng cằm.

Giây tiếp theo, Quý Diễm hôn xuống.

Không nhẹ không nặng, xen vào ngày thơ cùng tình cảm mãnh liệt.

Trình Thủy còn chưa kịp phản ứng lại đây, dưới lầu đột nhiên có tiếng động vang lên.

Ngay lúc này ba mẹ cô đã về rồi.

Trình Thủy chớp chớp mắt, không có thời gian phân tâm, tay người nọ đột nhiên phủ lên bàn tay vẫn đang đặt trên tay cửa của cô, sau đó dùng chút lực, Trình Thủy bị anh đẩy vào.

Trước sau có khả năng còn chưa đến ba giây, từ khi mở cửa, đến khi đóng cửa lại, môi Quý Diễm thậm chí vẫn đặt trên môi cô.

Phòng không bật đèn, tối đen như mực.

Trong gang tấc, Trình Thủy còn có thể nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Quý Diễm, đầu cô vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, hô hấp cũng nhẹ.

Ngoài cửa hình như còn có tiếng hai vợ chồng.

Quý Diễm nghiêng nghiêng đầu, cằm nhẹ đặt lên vai cô, giọng cực nhẹ, là giọng mũi hơi nhạt: “Không phải bảo em yên lặng một chút sao?”

10. Chương 10

Trình Thủy một lúc lâu vẫn không phản ứng lại được, hốc mắt cô căng ra, sau đó nhìn thẳng về phía trước. Trong phòng rõ ràng không bật đèn, rèm cửa cũng kéo quá nửa, nhưng cô lại cảm thấy trước mắt sáng như ban ngày, ánh sáng trắng từng đợt từng đợt thoáng qua.

Trong tiểu thuyết ngôn tình nói những lúc thế này trong đầu sẽ có phá hoa nổ tung đều không lừa người, Trình Thủy nghĩ thâm, cô đây giống như đang xuất hiện ảo giác đây

Trình Thủy nuốt một ngụm nước miếng, không dám không yên lặng.

Quý Diễm cũng không nói gì nữa, anh an an tĩnh tĩnh đứng đó, một tay nắm tay cửa, một tay kia nhẹ đặt lên tay Trình Thủy, tư thế nửa ôm này duy trì vài phút

Trong phòng càng yên lặng, Trình Thủy lại càng có thể nghe rõ tiếng hai người bên ngoài nói chuyện với nhau_____

“Vừa rồi hình như thấy Thủy Thủy cùng A Diễm, sao chưa nói câu nào đã không thấy bóng dáng đứa nào nữa rồi?”

Trình Thủy: “.....”

Cô cũng muốn nói một câu.

Giọng một nam một nữ bên ngoài càng ngày càng gần, rồi sau đó lại nhanh chóng càng ngày càng xa.

Trình Thủy cực kì lo lắng nghe xem hai người kia có thảo luận vấn đề yêu đương của hai anh em bọn họ không, mãi đến khi bên ngoài hoàn toàn không còn tiếng động, cô mới thở dài nhẹ nhõm.

Cô đã nóng đến không chịu được rồi, nhưng lại không dám lộn xộn, hai tay rũ bên người chỉnh vạt áo thành đủ mọi hình dạng, mới nói một câu: “Ba mẹ đã đi rồi.....”

Ý ngầm của Trình Thủy là: Anh cũng có thể đi rồi.

Cô không tin Quý Diễn nghe không ra ý mình, hô hấp và tim cô đều đập hơi loạn, lát nữa sợ sẽ không bình tĩnh nổi.

Nếu Quý Diễn còn không đi, tim cô có lẽ sẽ nhảy lên tận cổ họng mất.

Trình Thủy: “Đã hơn 9 giờ rồi.”

“Anh biết.”

Trình Thủy cũng cố lá gan tiếp tục nói: “Em phải làm đề.”

“Anh có thể dạy em.”

Nếu là ngày thường, Trình Thủy ước gì Quý Diễn dạy cô.

Nhưng vừa rồi, còn chưa đến 10 phút trước, bọn họ lại xảy ra loại chuyện này..... Trình Thủy hoàn toàn không bình tĩnh nổi.

Cô là muốn làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng Quý Diễn lại cố ý không chịu hợp tác, lại ghé vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Miễn phí.”

Lòng bàn tay Trình Thủy chảy đầy mồ hôi, trên cổ hình như cũng bắt đầu có.

Cuối đông tháng chạp, cô thế mà lại bắt đầu thấy nóng.

Trình Thủy muốn khóc, đến giọng cũng bắt đầu đứt quãng: “Em không muốn làm đề..... Em muốn đi ngủ.”

Mới vừa nói xong, cánh cửa sau lưng cô đã bị gõ vang. Hứa nữ sĩ tới lặng yên không một tiếng động: “Thủy Thủy, con ngủ rồi sao?”

Trình Thủy sợ đến độ không biết làm sao, khe nuốt nước miếng, căng da đầu đáp lại một câu: “Ồ trên giường.....”

Ngay bên tai có tiếng cười cực nhẹ

“Thấy anh con đâu không?”

“Không, không có.....”

“Ai?” Bên ngoài Hứa nữ sĩ vẫn lầm bầm lầu bầu, “Lúc mẹ vừa mới về rõ ràng thấy hai đứa ở bên nhau a.....”

Trình Thủy nín thở, không nói.

“Đúng rồi Thủy Thủy, anh con có bạn gái chưa?”

“Không, không.....”

Trình Thủy còn chưa nói xong, Quý Diễn đột nhiên thấp giọng nói câu: “Có.”

Vì thế âm cuối của cô lại nghẹn lại: “Hình như có rồi ạ”

Cô nói chuyện căn bản không qua đầu óc, nói xong mới phản ứng lại, nghiêng đầu liếc Quý Diễn một cái.

Hứa nữ sĩ còn đang hỏi: “Bảo bối con biết là ai không?”

Trình Thủy nhú mày lắm bả câu: “Mẹ, con muốn đi ngủ, mẹ đi hỏi anh con đi.”

Hứa nữ sĩ ngày thường cũng nuông chiều Trình Thủy, lời này nói ra quả nhiên có hiệu quả, người bên ngoài sau khi dặn dò cô nghỉ ngơi mấy câu đã nhanh chóng yên tĩnh lại.

Trình Thủy hít một hơi, mồ hôi trong lòng bàn tay đều bị nhiệt độ cơ thể làm bốc hơi mất rồi, nhưng vẫn hơi ướt dính.

Cô duỗi thẳng cánh tay, sờ công tắc bật đèn.

Đã là 9h15 phút.

Trình Thủy rời mắt khỏi mặt đồng hồ, xoay nửa vòng dừng trên mặt Quý Diễn

Người nọ cũng đang rũ mắt nhìn cô, tóc mái hơi dài, vẫn không thể che mất hàng mi, lông mày rồi đôi mắt xinh đẹp thâm trầm.

Sắc đẹp lắm người, Trình Thủy vừa không tự giác nuốt nước miếng, lại nghĩ vừa tìm đề tài để che đi tiếng nuốt nước miếng của mình, buột miệng thốt ra hỏi: “Anh có bạn gái khi nào thế?”

Có bạn gái còn hôn cô..... Trình Thủy nghĩ đến vấn đề này, vừa rồi còn cảm thấy bên tai nóng rát nháy mắt đã bị một chậu nước lạnh dội lạnh thấu tim.

Quý Diễn cũng nhú mày, “Vừa rồi.”

Dừng một chút, anh lại bổ thêm câu: “Không cần hỏi là ai.”

Trình Thủy cũng chưa kịp hỏi, đã nghe thấy Quý Diễn nói: “Em.”

“Ca.....”

Trình Thủy vừa kêu một tiếng, thậm chí âm cuối cũng chưa hoàn toàn rơi xuống, trước mắt đã tối sầm —— mắt cô bị che lại.

Cùng lúc đó, Quý Diễn ghé sát vào người cô, chỉ tạm dừng nửa giây, người nọ hôn xuống, nhẹ nhàng trần trọc bên đôi môi vẫn hơi giương lên của Trình Thủy.

Một chút lại một chút, lặp đi lặp lại.

Trình Thủy hoàn toàn không giả vờ nổi nữa, lý trí cô nói cô nên đẩy Quý Diễn ra, nhưng cái ý tưởng này đã nhanh chóng bị bóp chết.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc phòng tuyến lý trí của Trình Thủy hoàn toàn sụp đổ hết sức, cô nghe thấy Quý Diễn hỏi một câu: “Còn gọi ca không?”

Trình Thủy phản xạ có điều kiện: “Ca.....”

“Tiếp tục.”

“.....”

.....

“Còn gọi sao?”

Trình Thủy khóc không ra nước mắt: “Không gọi.”

.....

Lời tác giả: (cut_ dịch lược_ dịch qua_ dịch không sát)

Kết thúc, không có.

Kỳ thật truyện này, muốn tôi viết ngọt một trăm chương tôi vẫn ngọt được.....

Bạn tôi nói có thể suy nghĩ chuyện lúc trưởng thành nhưng sẽ không có ha, vì mục tiêu ban đầu là ngắn, không có cốt truyện, cũng không tình huống gì, viết điều hòa một chút, nên sẽ không kéo dài.

Hơn nữa hồ tui đào thật sự quá nhiều.

Về con người Quý Diễn..... ban đầu lúc tôi viết thì không sắp xếp gì cả, ha ha ha ha, chính là không phải một lập thể thực, nhưng viết đến đoạn sau lại phát hiện cũng rất thích kiểu người này.

Vẫn là dừng ở đây, còn lại các vị tự mình tưởng tượng ha. (* *)

~Editor: tui thấy cũng hay hơn nữa lại ngắn nên làm tặng mọi người nè. Thật ra là muốn làm quà tặng vì truyện khác cơ. Nhưng thấy nó rất hay, Trình Thủy và Quý Diễn là độc lập nên mới không quà cáp gì cả. Chỉ đặt đây, độc lập, đẹp dễ mà thôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-duong-nui-song>